

ЕПІСТЕМА СУЧАСНОЇ ДИПЛОМАТІЇ: УКРАЇНСЬКИЙ ВИМІР ЦИФРОВОЇ ПЕРФОРМАТИВНОСТІ

THE EPISTEME OF CONTEMPORARY DIPLOMACY: THE UKRAINIAN DIMENSION OF DIGITAL PERFORMATIVITY

Романюк Р.Й.,

orcid.org/0000-0001-5573-1474

кандидат політичних наук, доцент,

*завідувач кафедри міжнародних відносин і дипломатичної служби
Львівського національного університету імені Івана Франка*

Романюк Н.А.,

orcid.org/0000-0002-0772-9369

кандидат політичних наук,

*доцент кафедри європейських та регіональних студій
Львівського національного університету імені Івана Франка*

У статті здійснено аналіз інституційної генези та інструментальної трансформації української дипломатії в умовах екзистенційних викликів, спричинених повномасштабною війною Росії проти України. Обґрунтовано тезу про те, що український кейс є каталізатором переходу від класичної етатистської моделі зовнішньополітичної діяльності до мережевої, дата-центричної парадигми управління. У центрі дослідження перебуває феномен «дипломатичної перформативності», що реалізується через впровадження високотехнологічних стандартів доказовості та зміну онтологічного статусу цифрових платформ.

Експліковано зміст концепту дата-центричної дипломатії (Data-Driven Diplomacy), де ухвалення стратегічних рішень детермінується не суб'єктивною інтуїцією акторів, а результатами аналітики великих масивів даних (Big Data). Доведено, що алгоритмічна верифікація наративів та когнітивне картування груп впливу трансформували цифрову аналітику з допоміжного інструментарію у базову професійну компетенцію. Окрему увагу приділено процесу «цифрового злиття» (Digital Fusion), у межах якого нівелюється межа між конвенційними дипломатичними актами та комунікаційними інтервенціями у кіберпросторі, що перетворює останній на автономну сферу міжнародної суб'єктності.

Проаналізовано парадигмальне значення легітимізації OSINT-верифікації як офіційного доказового стандарту. Встановлено, що використання комерційних супутникових даних та методів геолокації деактуалізує державну монополію на інтерпретацію подій, утверджуючи радикальну прозорість як інструмент стратегічного стримування та підґрунтя для міжнародної правової відповідальності. У контексті ерозії Вестфальської системи розглянуто феномен «техплатії» (Techplomacy), що фіксує становлення глобальних технологічних корпорацій як квазісуверенних акторів міжнародних відносин. Пряма взаємодія держави з корпоративним сектором (Big Tech) у питаннях кібербезпеки та супутникового зв'язку свідчить про реконфігурацію суб'єктного складу глобальної безпеки.

У висновках акцентовано, що трансформація української дипломатії не є ситуативною адаптацією до умов воєнного стану, а репрезентує фундаментально нову форму організації міжнародної діяльності. Сформована модель – високодинамічна, доказово-орієнтована та інклюзивна щодо недержавних агентів – визначає вектори модернізації глобального управління в епоху глобальної турбулентності, закріплюючи за даними та технологіями статус співдeterminованих елементів світової політики.

Ключові слова: українська дипломатія, дата-центрична дипломатія, OSINT-верифікація, цифрове злиття, дипломатична перформативність, міжнародна суб'єктність, технологічні корпорації, стратегічне стримування, інституційна генеза, геополітичний порядок, глобальне управління, міжнародна безпека.

This article examines the institutional evolution and functional transformation of Ukrainian diplomacy in the context of the existential challenges posed by Russia's full-scale invasion of Ukraine. It argues that the Ukrainian case acts as a catalyst for a broader shift from a traditional state-centric model of foreign policy toward a networked, data-driven paradigm of governance. The study conceptualizes "diplomatic performativity" as a practice grounded in technologically mediated evidence production and the growing centrality of digital platforms.

The article further develops the concept of data-driven diplomacy, in which strategic decision-making increasingly relies on big data analytics rather than individual intuition. The findings show that algorithmic verification of narratives and cognitive mapping of influence networks have transformed digital analytics from a supporting instrument into a core diplomatic competency. Particular attention is given to the process of "digital fusion," where the boundary between

conventional diplomatic practice and communication interventions in cyberspace becomes increasingly blurred, turning the latter into an autonomous domain of international agency.

The study also highlights the paradigmatic importance of institutionalizing OSINT verification as a recognized standard of evidence. It demonstrates that the use of commercial satellite imagery and geolocation techniques challenges the state's monopoly over information interpretation, fostering radical transparency as both a mechanism of strategic deterrence and a basis for international legal accountability. In the context of the gradual erosion of the Westphalian system, the article examines the phenomenon of "techplomacy," referring to the growing role of global technology corporations as quasi-sovereign actors in international relations. The increasing interaction between states and major technology firms in areas such as cybersecurity and satellite communications signals a reconfiguration of the global security architecture.

The article concludes that the transformation of Ukrainian diplomacy should not be seen as a temporary adaptation to wartime conditions, but rather as the emergence of a qualitatively new model of international engagement. This model - dynamic, evidence-based, and inclusive of non-state actors - points to broader trajectories in the modernization of global governance, where data and digital technologies function as key structuring elements of world politics.

Key words: Ukrainian diplomacy, data-driven diplomacy, OSINT verification, digital fusion, diplomatic performativity, international agency, technology corporations, strategic deterrence, institutional transformation, geopolitical order, global governance, international security.

Постановка проблеми. Фундаментальні зміни у міжнародній системі, зумовлені екзистенційними викликами російсько-української війни для України, супроводжуються послідовним утвердженням нових інструментів дипломатичної перформативності. Український кейс є свідченням поступового переходу від індивідуалізовано-інтуїтивних підходів до дата-центричної моделі управління у зовнішній політиці, у якій опрацювання великих масивів даних та легітимізація OSINT формують епістемологічні підстави для стратегічного планування. Конвергенція цифрової та конвенційної дипломатії нівелює межу між комунікативним актом і політичною діяльністю, перетворюючи кіберпростір на повноцінну сферу міжнародної суб'єктності. У цих координатах дипломатія трансформується у мережевий, високодинамічний та доказово-орієнтований механізм конструювання реальності.

Водночас воєнний досвід ініціює далекоюжні зрушення у конфігурації державних та недержавних акторів. Становлення «техпломатії» легітимізує квазісуверенний статус технологічних корпорацій, чия активність інтегрується у контури національної безпеки сучасних держав. Визнання розвідки з відкритих джерел офіційним стандартом доказовості руйнує державну монополію на інтерпретацію подій, утверджуючи радикальну прозорість як інструмент стратегічного стримування. Ці процеси вказують на роль української дипломатії як каталізатора інновацій, що сприяють формуванню нової архітектури глобального управління, де дані та технології постають співдетермінованими елементами сучасної світової політики.

Аналіз досліджень і публікацій. Особливості сучасних трансформацій у дипломатичних практиках є предметом досліджень низки відомих іноземних учених, серед яких К. Бйола [1; 2], К. Константину [3], О. Сендінг [4], Дж. Якобзен [5] та ін. Актуальні проблеми дипломатичної діяльності порушують також українські науковці, зокрема Є. Габер [6], Н. Карпчук [7], І. Климчук

[8], В. Кубко [9], В. Меженська [10], І. Хоменська й О. Іващук [11].

Метою статті є вивчення трансформації української дипломатичної практики в умовах повномасштабної війни як системного чинника формування нових інструментальних та нормативних стандартів міжнародних відносин. Дослідження спрямоване на експлікацію механізмів переходу до дата-центричної моделі зовнішньополітичного управління, легітимізацію OSINT-технологій та визначення ролі «техпломатії» у реконфігурації суб'єктного складу глобальної безпеки, що дає змогу верифікувати потенціал зазначених інновацій у процесах універсалізації практик глобального врядування.

Методологія дослідження ґрунтується на міждисциплінарному синтезі, що інтегрує аналітичний інструментарій теорії міжнародних відносин, цифрових та безпекових студій. Методологічною основою є неінституційний підхід, застосування якого дало змогу обґрунтувати перехід технологічних корпорацій до статусу квазісуверенних суб'єктів у межах концепту «техпломатії». Системне використання структурно-функціонального аналізу забезпечило можливість оцінити переваги інтеграції дата-центричних механізмів у процесі ухвалення стратегічних рішень. Епістемологічний вектор дослідження спрямований на деконструкцію традиційної державної монополії на інтерпретацію фактів через призму легітимізації OSINT як нового стандарту доказовості в міжнародній політиці. Порівняльний метод задіяний для зіставлення конвенційних ієрархічних моделей дипломатії з її новими мережевими форматами. Базовою аналітичною моделлю обрано метод кейс-стаді, у межах якого досвід української дипломатії інтерпретується як прецедент радикальної інституційної інновації в умовах глобальної турбулентності. Додаткове застосування елементів процес-трейсінгу дало змогу простежити причинно-наслідкові зв'язки між впровадженням інструментів цифрової перформативності та системними зрушеннями у глобальному безпековому порядку.

Виділення невіршених раніше частин загальної проблеми. Поза поглибленою увагою наукової спільноти залишається концептуалізація дата-центричності як ключового механізму ерозії індивідуалізовано-інтуїтивних підходів до стратегічного планування. Існує потреба в теоретичному обґрунтуванні інституційного вакууму, що виникає внаслідок набуття технологічними корпораціями квазісуверенного статусу, а також у дослідженні правових та політичних наслідків легітимізації OSINT як доміантного стандарту доказовості. Малодослідженою є також роль цифрової інфраструктури як автономної сфери геополітичної боротьби, що вимагає переосмислення стандартів міжнародної відповідальності в умовах радикальної прозорості.

Виклад основного матеріалу. Позірна стабільність Вестфальської міжнародної системи, що тривалий час слугувала аналітичним конструктом для опису світового порядку, зазнає сьогодні істотної ревізії, увиразнюючи латентні механізми трансформації владних відносин. Виклики екзистенційного характеру, спровоковані повномасштабною російсько-українською війною, не лише дестабілізують наявний порядок, а й фактично ініціюють радикальну трансформацію онтологічного статусу класичної дипломатії [12, с. 843]. У цьому контексті логічно вдатися до припущення, що традиційна етатистська модель міжнародних взаємодій зазнає послідовної ерозії, поступаючись місцем складним гібридним конфігураціям, в яких інструменталізація технологічного ресурсу набуває перформативного призначення. Таким чином, динаміка війни не лише деактуалізує застарілі інституційні форми, а й забезпечує умови для становлення нових універсальних практик, здатних реконструювати цілісний патерн дипломатії в умовах глобальної турбулентності.

Дата-центричність прийняття рішень (Data-Driven Diplomacy). У сучасній дипломатичній практиці спостерігається виражена тенденція до реконфігурації стратегічних орієнтацій – від класичних інтуїтивно-персоналістичних моделей до підходів, детермінованих аналізом великих масивів даних [1, с. 24-25]. Український прецедент періоду повномасштабної війни продемонстрував одну з найбільш радикальних і послідовних трансформацій у цій площині, ініціювавши становлення дата-центричної дипломатії. Генеалогічно дипломатія розвивалася як професійна сфера, що значною мірою базувалася на залученні індивідуального досвіду акторів, їхніх неформальних мереж та здатності до суб'єктивної інтерпретації латентних політичних сигналів. Однак у світі гібридних загроз та стрімких інформаційних потоків однієї лише особистої майстерності чи зв'язків дипломата вже недостатньо, щоб ефективно здійснювати вплив у міжнародній політиці.

Україна суттєво перекодувала традиційну парадигму, імплементавши у сферу зовнішньополітичного управління принципи аналітики великих масивів даних (Big Data) [13, с. 53]. Йдеться не лише про фрагментарне використання цифрового моніторингу, а про формування комплексної системи, у якій ухвалення стратегічних рішень детермінується математично верифікованими моделями, машинним аналізом текстів та алгоритмами виявлення мережових аномалій. Застосування аналітики великих даних дає змогу оперативно верифікувати впливовість дипломатичних наративів, вимірювати темпоральність їхньої дифузії, оцінювати ефективність комунікаційних інтервенцій, а також здійснювати когнітивне картування ключових груп впливу в державах-партнерах - від політичних лідерів думок до структурованих спільнот, що формують громадську думку. Особливо критичним є використання аналізу даних для ідентифікації та нейтралізації ворожих інформаційних операцій, включно з роботизованими мережами та координованими кампаніями дезінформації, що ідентифікуються у реальному часі завдяки алгоритмічному виявленню системних аномалій. З цього погляду, цифрова аналітика втрачає статус допоміжного інструментарію і трансформується у базову професійну компетенцію дипломатичної служби [14, с. 18]. Доступ до верифікованих масивів даних та спроможність до їхньої якісної інтерпретації стають засадничими умовами стратегічної валідності зовнішньополітичних рішень. Відмова від практик, у яких доміантою була персональна інтуїція чи особистий досвід, дає змогу мінімізувати ризики суб'єктивних когнітивних помилок і водночас підвищує передбачуваність поведінки держави на міжнародній арені.

Такі трансформації мають фундаментальні наслідки для глобальної дипломатії: міністерства закордонних справ провідних держав інтегрують команди дата-аналітиків, OSINT-фахівців та спеціалістів із поведінкової аналітики безпосередньо у структуру політичних департаментів. Це забезпечує можливість не лише ретроспективно оцінювати процеси, а й пропонувати прогностичні сценарії поведінки суб'єктів, прогнозувати ймовірність політичних рішень та оптимізувати комунікаційні стратегії з огляду на мінливі параметри міжнародного середовища [15, с. 111-112].

У підсумку дата-центричність набуває значення системоутворювального елемента нової дипломатичної практики, що враховує багатовимірність сучасних інформаційних середовищ. Вона формує умови для більш точного, об'єктивного і своєчасного ухвалення рішень, сприяючи зменшенню розриву між інституціоналізованими дипломатичними практиками та реальними поведінковими трендами у глобальному медіа-просторі. Український досвід демонструє, що імплементація вели-

ких даних у дипломатію є не ситуативною адаптацією до умов воєнного стану, а фундаментально новою формою організації дипломатичної діяльності, яка визначатиме ієрархію та ефективність зовнішньої політики у XXI ст.

Злиття цифрової та конвенційної дипломатії. Упродовж тривалого часу в міжнародних студіях домінувало концептуальне та інституційне розмежування між традиційною дипломатією та цифровими комунікаційними інструментами, які інтерпретувалися як вторинний, допоміжний елемент зовнішньополітичної діяльності. До 2022 р. цифрова дипломатія переважно розглядалася як допоміжний інструмент «реальної політики»: вона виконувала функції дифузії дипломатії, просування наративів та посилення візуальної присутності держави в глобальному інформаційному континуумі, однак безпосередньо не визначала процесів формування чи ухвалення стратегічних рішень [16, с. 11-12]. Українська зовнішньополітична практика періоду повномасштабної війни радикально деконструювала цей поділ, ініціювавши процес цифрового злиття (Digital Fusion), у межах якого цифровий вимір втрачає периферійний характер і трансформується в один із домінуючих операційних вимірів дипломатичної суб'єктності.

Головним елементом цієї трансформації є зміна онтологічного статусу цифрових платформ, які перестали слугувати лише посередницями для ретрансляції повідомлень і перетворилися на інструментарій реальної, щоденної дипломатичної перформативності [17, с. 12-13]. Соціальні мережі, захищені комунікаційні вузли та інтегровані цифрові екосистеми стали просторами, у яких здійснюється мобілізація міжнародних коаліцій, здійснюються термінові комунікаційні інтервенції та напрацьовуються консолідовані позиції партнерів. З огляду на це «звичайний» цифровий акт (наприклад, публічний твіт чи відеозвернення Президента України) набуває суттєво більшої експланативної ваги та дипломатичного ефекту порівняно з конвенційною нотою чи офіційним листом. Це зумовлено властивостями цифрових форматів, які забезпечують оперативність, масовість та глобальну видимість, що не можуть бути відтворені інструментами класичної дипломатії, детермінованої ієрархічними умовностями.

Процедури, пов'язані зі збиранням доказової бази, документуванням воєнних злочинів та візуальною верифікацією об'єктів агресії цілком змістилися у площину цифрового простору, де інструменти геолокації та методи OSINT стали іманентною складовою дипломатичної аргументації. Таким чином, цифрова інфраструктура трансформувалася із засобу комунікації у повноцінний інструмент політичної діяльності [18], здатний визначати міжнародний порядок денний, впливати

на динаміку переговорних процесів [19, с. 4185] та змінювати баланс сил у глобальному інформаційному середовищі.

Глобальна імплікація цього явища полягає у фактичному демонтажі рудиментарної моделі, у межах якої «цифрову дипломатію» розглядали і використовували як відособлений елемент, відповідальний головним чином за інтернет-комунікацію. Завдяки українському кейсу цифрова складова набуває нового значення, перетворюючись на наскрізну функцію усієї дипломатичної служби, інтегровану в роботу кожного політичного, безпекового чи аналітичного підрозділу. Це означає не лише зміну технічних процедур, а й глибоку інституційну трансформацію: дипломатичні служби провідних держав дедалі частіше визнають кіберпростір автономною сферою дипломатичної боротьби, що потребує розробки власних норм, протоколів безпеки та механізмів кризового реагування.

У підсумку формуються нові стандарти професійної підготовки дипломатів, які мають володіти не лише класичними навичками медіації та протоколу, а й передовими компетентностями у сфері кібербезпеки та предиктивної аналітики даних. Тому злиття цифрової та конвенційної дипломатії слід розглядати як ключову характеристику нової дипломатичної епохи, в якій інформаційна пластичність та оперативна гнучкість є засадничими джерелами державної могутності у міжнародному середовищі.

Легітимізація OSINT як офіційного доказового стандарту є однією з найбільш виразних еволюційних трансформацій у сучасній дипломатичній діяльності та забезпеченні міжнародної відповідальності [20]. Тривалий час презумпція монополії на «істину» в міжнародних відносинах належала виключно державним акторам. Вона обумовлювалася ексклюзивними розвідувальними спроможностями держав, що позірно забезпечувало високий поріг таємності, жорстко обмежений доступ до первинних масивів даних та іманентно відкладений характер оприлюднення верифікованого контенту. Водночас український кейс засвідчив, що в архітектурі глобального інформаційного континууму, обтяженого когнітивною надлишковістю та розгалуженою мережею каналів верифікації, подібна монополія втрачає власну функціональну ефективність. Україна здійснила радикальну інструменталізацію OSINT, перетворивши його із допоміжного інструментарію розслідувальної журналістики на повноцінний елемент дипломатичного дискурсу, що закладає офіційну епістемологічну основу для підготовки рішень на міжнародному рівні.

Ключовим змістовним ядром цієї трансформації є практика системного залучення відкритих даних у структуру дипломатичної аргументації. На

глобальних майданчиках українські представники активно використовують комерційні супутникові дані від Maxar, Planet Labs та інших провайдерів, що дає змогу оперативно фіксувати просторову динаміку військової техніки, масштаби руйнувань екосистем та наслідки ракетно-дронових ударів [21]. Додатково залучаються методи геолокації, аналіз метаданих та когнітивне співставлення цифрових слідів, що забезпечує верифікацію фактів скоєння воєнних злочинів або дає змогу виявляти схеми обходу санкційних режимів у режимі реального часу. Така практика призвела до деактуалізації тривалих процедур із розсекречення державних розвідувальних даних, які раніше слугували обов'язковою передумовою для висунення офіційних звинувачень. Іншими словами, OSINT перетворилася на інструмент, що забезпечує доказову оперативність у поєднанні з радикальною демократизацією доступу до інформації про деструктивні дії злочинних акторів.

На глобальному рівні ця парадигмальна зміна набула системного характеру. Провідні міжнародні інституції, зокрема ООН, МАГАТЕ та спеціалізовані структури ЄС, інтегрували OSINT-звіти у власні процедури аналітичного супроводу та прийняття рішень [20, с. 535]. Те, що раніше інтерпретувалося як неофіційні оцінки або попередні спостереження, сьогодні визнається легітимним компонентом юридичної та політичної експертизи. Зауважимо, що залучення відкритих даних на інституційному рівні конструює якісно нову конкурентну та багаторівневу систему верифікації, за допомогою якої можна миттєво деконструювати дезінформаційні нарративи незалежно від політичної волі окремих суб'єктів. Відкритість у цьому контексті перетворюється на механізм стратегічного стримування, оскільки будь-яка дія з боку держави зазнає майже миттєвої фіксації, верифікації та оприлюднення для міжнародної спільноти [22, с. 117].

Таким чином, легітимізація OSINT радикально змінює логіку міжнародної відповідальності. Вона посилює прозорість як засадничий інституційний принцип і створює умови, за яких стратегія приховування інформації стає неефективною. Крім того, цей процес сприяє формуванню нової культури доказовості, у межах якої дипломатична аргументація будується не на апріорному авторитеті держави як єдиного носія правди, а на емпіричній верифікованості даних, доступних широкому колу акторів. Українська практика, відтак, не лише модернізує інструментарій дипломатії, а й ініціює процеси глибокого переосмислення епістемологічних засад міжнародної політики, закріплюючи за відкритими даними статус одного з ключових інструментів глобальної боротьби за справедливість.

Інституціоналізація «техпломатії» (Big Tech Engagement) є одним із найбільш показо-

вих трендів сучасної дипломатичної практики [2, с. 2-3], що радикально деконструює класичні уявлення про архітектуру міжнародної взаємодії та суб'єктний склад акторів глобальної безпеки. Якщо донедавна технологічні корпорації розглядалися виключно як приватні економічні агенти, детерміновані ринковою логікою та національними регуляторними механізмами, то український досвід прискорив їхню трансформацію у повноцінних геополітичних гравців XXI ст. Сьогодні функціональна роль таких корпорацій виходить далеко за межі технологічних інновацій, оскільки в умовах екзистенційних криз вони стають критичним чинником забезпечення життєдіяльності держав, зокрема в доменах кібернетичної стійкості, комунікаційної інфраструктури та інституційної стабільності [23].

Ядром цієї трансформації є ініційовані українським урядом прямі прецедентні переговори з глобальними технологічними гігантами щодо стратегічних питань національної безпеки поза традиційною участю урядових структур у державах їхньої афіліції. Ключові кейси, зокрема розгортання супутникової мережі Starlink [24], міграція критичних державних реєстрів у хмарні середовища Amazon Web Services або співпраця з Microsoft у сфері кіберзахисту, демонструють виникнення принципово нової логіки міжнародної суб'єктності. Технологічні корпорації, враховуючи володіння колосальним ресурсним потенціалом та ексклюзивною цифровою інфраструктурою, здатні генерувати у певних ситуаціях такі форми підтримки, які історично належали до монопольної компетенції суверенних держав чи міжурядових організацій. Це дає змогу стверджувати, що Big Tech де-факто набуває ознак квазісуверенності, оскільки має у своєму розпорядженні інструментарій, за допомогою якого можна безпосередньо моделювати безпекову та інформаційну архітектуру цілих націй.

З глобальної перспективи така еволюція зумовлює незворотні структурні зрушення в сучасній системі міжнародних відносин. По-перше, взаємодія з технологічними гігантами враховується у стратегіях національної безпеки та стає невід'ємним компонентом дипломатичних процесів. Сьогодні держави дедалі більше узалежнюють питання підтримання кіберстійкості, захисту критичних мереж і доступу до космічних комунікацій від системної співпраці з транснаціональним технологічним сектором. По-друге, актуалізується потреба формалізації інституційних каналів зв'язку між державою і технологічними акторами. Саме тому в структурі дипломатичних служб з'являються спеціалізовані посади «техпломатів» або «послів із технологічних питань», місія яких полягає у вибудовуванні стійких взаємин із корпораціями, що контролюють ресурси стратегічного значення.

З цієї перспективи Big Tech починає функціонувати як автономний суб'єкт світової політики з власними перевагами, інструментами впливу та мережевою структурою взаємодій [5], що подекуди конкурує за домінування з державними та міжурядовими інституціями. Це створює безпрецедентні виклики для міжнародного права та наявних регуляторних механізмів, які онтологічно не були орієнтовані на появу настільки могутніх недержавних агентів впливу. Водночас інституціоналізація «техпломатії» відкриває вікно можливостей для держав, здатних до швидкої функціональної адаптації, даючи їм можливість зміцнювати національну стійкість та глобальну вагу завдяки стратегічному партнерству з технологічними лідерами.

Отже, український кейс є етапним у переосмисленні статусу технологічних корпорацій у міжнародних відносинах. Він демонструє, що сучасна дипломатія долає традиційні інституційні формати, залучаючи у сферу своєї діяльності суб'єктів, ресурсний потенціал яких співмірний зі спроможностями провідних держав світу. З цієї точки зору техпломатію слід розглядати як новелу дипломатичної активності, а не як ефект ситуативного реагування на виклики війни. Уже сьогодні держави та Big Tech виступають партнерами у спільному підтриманні глобальної безпеки та функціонуванні транснаціонального цифрового континууму.

Висновки. Трансформація дипломатії України в умовах повномасштабної російсько-української війни має системний характер і виходить далеко за межі національного кейсу. Сучасна Україна є активним суб'єктом інституційної генези, що

трансформує логіку міжнародних взаємодій. Датацентричність управлінських рішень, інтеграція OSINT-інструментарію та конвергенція цифрових і конвенційних форматів діяльності засвідчують перехід від протокольно-переговорної моделі до мережевої, високодинамічної та доказово-орієнтованої дипломатії. Актуальність цих інновацій диктується потребою у розвитку нових стандартів аналітичної координації та безпекової стійкості, адже кіберпростір та цифрова інфраструктура в реаліях сьогодення набули значення повноцінної сфери геополітичної конкуренції.

Наведена динаміка розкриває глибокі зміни в інституційному вимірі міжнародних відносин. Зокрема становлення техпломатії свідчить про перехід до системи, у якій транснаціональні технологічні корпорації функціонують як квазісуверенні актори, інтегровані в контури національної та міжнародної безпеки. Легітимізація розвідки з відкритих джерел як стандарту доказовості деактуалізує монополію держав на інтерпретацію фактів, перетворюючи відкриту верифікацію на нову форму стратегічного стримування.

Підсумовуючи, зазначимо, що сучасну українську дипломатичну практику доцільно розглядати як своєрідний каталізатор нормативних і процедурних зрушень у сфері міжнародних відносин. Український кейс демонструє, що в умовах глобальної турбулентності ефективність дипломатії визначається не лише статусом держави у глобальному міжнародному середовищі, а її здатністю до інтеграції високих технологій у цілісний патерн міжнародної суб'єктності, що формує нову ієрархію впливу у світовій політиці XXI ст.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Bjola C., Holmes M. Digital diplomacy: theory and practice. London : Routledge, 2015. 252 p.
2. Studying tech diplomacy: introduction to the special issue on tech diplomacy. *Global Policy* / Ed. by C. Bjola, M. Kornprobst.. 2025. DOI: 10.1111/1758-5899.70035.
3. Constantinou C. On the way to diplomacy. Minneapolis : University of Minnesota Press, 1996. 180 p.
4. Diplomacy and the making of world politics. / Ed. by O. J. Sending, V. Pouliot, I. B. Neumann. Cambridge : Cambridge University Press, 2015. 320 p.
5. Jacobsen J. T., Liebetau T. Infrastructuring public-private relations: Big Tech, the Ukraine War and implications to security governance. *European Journal of International Relations*. 2025. Vol. 32, No. 1. P. 183–208. DOI: 10.1177/13540661251370265.
6. Габер Є. Новітні тренди у дипломатії: що змінює дипломатичний світ сьогодні і яким він буде у майбутньому? *Зовнішні справи*. 2021. Т. 31, № 5. С. 82–87.
7. Карпчук Н. Сучасні тренди дипломатичної комунікації: «Whatever works». *Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії*. 2024. № 1 (18). С. 69–84. DOI: 10.29038/2524-2679-2024-01-69-84.
8. Климчук І. Роль публічної дипломатії КНР як інструмента м'якого впливу в африканському регіоні. *Регіональні студії : наук. зб. / редкол.: М. М. Палінчак та ін. Ужгород : Видавничий дім «Гельветика», 2025. Вип. 41. С. 120–124. URL: <http://regionalstudies.uzhnu.uz.ua/archive/41/22.pdf> (дата звернення: 30.03.2026).*
9. Кубко В. Культурна дипломатія в системі стратегічних комунікацій України. *Вісник Львівського університету. Серія філософсько-політологічні студії*. 2022. Вип. 45. С. 125–134.
10. Меженська О. Російсько-українська війна – війна дипломатії. *Актуальні проблеми політики*. 2024. Вип. 73. С. 134–141.

11. Хоменська І., Іващук О. Базові концепти публічної дипломатії. *Інноваційна економіка*. 2023. № 4 (38). С. 13–19. DOI: 10.37332/2309-1533.2022.4.2.
12. Hedling E. Transforming practices of diplomacy: the European External Action Service and digital disinformation. *International Affairs*. 2021. Vol. 97, No. 3. P. 841–859.
13. Банчук-Петросова О., Сулим Б. Цифрова дипломатія: вплив штучного інтелекту та великих даних на трансформацію дипломатичної практики. *Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії*. 2026. Т. 3, № 1. С. 49–58. DOI: 10.18523/3041-1718.2026.3.1.49-58.
14. Omelianenko V. EU's and Ukraine's approaches to digital diplomacy in the geopolitics of technologies. 26 May 2023. *Foreign Policy Council "Ukrainian Prism Europe"*: веб-сайт. URL: <https://prismua.org/en/english-eus-and-ukraines-approaches-to-digital-diplomacy-in-the-geopolitics-of-technologies/> (дата звернення: 30.03.2026).
15. Дослідження сучасної парадигми цифрової дипломатії в контексті зовнішньої політики та міжнародних відносин: кейс України. / Максимова І. та ін. *Економічний простір*. 2025. № 201. С. 106–114. URL: <https://economicspace.pgasa.dp.ua/article/view/332264> (дата звернення: 30.03.2026).
16. Manor I. *The digitalization of public diplomacy*. Cham : Palgrave Macmillan, 2019. 288 p.
17. Matvyeyeva Y. Digital transformation of Ukraine's public diplomacy: strategic communication and social media integration : presentation at Doctoral Day. / Information and Communication Sciences. Doctoral School : Gustave Eiffel University. DICEN-Idf Laboratory. 10 October 2024. Paris, 2024.
18. How to end Russia's war on Ukraine: safeguarding Europe's future, and the dangers of a false peace. / Ash T. et al. London : Chatham House (Royal Institute of International Affairs), 2023. 54 p. URL: https://www.chathamhouse.org/sites/default/files/2023-07/2023-06-27-how-end-russias-war-ukraine-ash-et-al_0.pdf (дата звернення: 30.03.2026).
19. Liyundzira A., Nugroho B. W. The role of Ukraine's digital diplomacy in the Russian-Ukrainian conflict from 2014 to 2022. *Journal of International Relations Studies*. 2023. Vol. 10, No. 2. P. 4181–4188.
20. Van Puyvelde D., Tabárez Rienzi F. The rise of open-source intelligence. *European Journal of International Security*. 2025. Vol. 10, No. 4. P. 530–544. URL: <https://www.cambridge.org/core/journals/european-journal-of-international-security/article/rise-of-opensource-intelligence/21122432399ECB8078BF0D89A76D0586> (дата звернення: 30.03.2026).
21. Ukraine support efforts. Maxar's satellite imagery and analysis documenting Russian troop build-up and countering disinformation. *CES* : веб-сайт. October 2022. URL: <https://journals.cices.org/ces/ces-october-2022/features/ukraine-support-efforts> (дата звернення: 30.03.2026).
22. Марків О., Марків І. Воєнна розвідка і медіа: межа таємного і публічного під час війни. *Social development and security*. 2025. Т. 15, № 5. С. 114–120. URL: <https://www.paperssds.eu/index.php/JSPSDS/article/view/939> (дата звернення: 30.03.2026).
23. Building the digital front line: Understanding Big Tech support for Ukraine. 17.11.2025. *Atlantic Council* : веб-сайт. URL: <https://www.atlanticcouncil.org/in-depth-research-reports/report/building-the-digital-front-line/> (дата звернення: 30.03.2026).
24. Ukraine working with SpaceX to stop Russian drones' use of Starlink, Kyiv says. 29.01.2026. *Reuters* : веб-сайт. URL: <https://www.reuters.com/business/media-telecom/ukraine-working-with-spacex-stop-russian-drones-use-starlink-kyiv-says-2026-01-29/> (дата звернення: 30.03.2026).

Дата першого надходження статті до видання: 30.03.2026
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 30.04.2026
Дата публікації (оприлюднення) статті: 20.05.2026